

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2715/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2025 од 07.02.2025. године, у седници одржаној 25.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2025 од 07.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2025 од 07.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 86/24 од 23.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име дуга по решењу Основног суда у Сурдулици ИИ 345/23 од 18.09.2023. године исплати и то: а) износ од 514.507,00 динара на основу накнаде за одвојени живот за време специјализације са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке од доспећа до исплате; б) износ од 219.800,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом и то на износ од 154.800,00 динара од 25.05.2018. године до исплате и на износ од 65.000,00 динара од 03.09.2021. године до исплате; в) на име трошкова извршења насталих пред судом износ од 29.581,00 динар са законском затезном каматом од 18.09.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 131.892,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 411/2025 од 07.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке под а) у односу на досуђени износ од 514.507,00 динара по основу накнаде за одвојени живот за време специјализације са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у овом

ставу изреке од доспећа до исплате; б) у односу на износ од 219.800,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом на износ од 154.800,00 динара од 25.05.2018. године до исплате и на износ од 65.000,00 динара са законском затезном каматом од 03.09.2021. године до исплате; в) у односу на износ од 29.581,00 динар на име трошкова извршења пред судом. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке под в) тако што је одбијен као неоснован захтев тужиле за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка (пред судом) у износу од 29.581,00 динара почев од 18.09.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.392,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као ни да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да јој исплати на име дуга по основу решења Основног суда у Сурдулици ИИ 345/23 од 18.09.2023. године и трошкова извршног поступка. О овом праву тужиле, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права из одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају и 414. Закона о облигационим односима на основу утврђеног чињеничног стања да је тужена оснивач правног лица на које се не примењује Закон о стечају за обавезе према повериоцима, па је, као солидарни дужник, у обавези да тужиљи исплати предметно потраживање. Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради наплате потраживања тужиља је поднела 08.03.2024. године, а вредност предмета спора је 514.507,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић